

**[Krag.]**

er muligt, men jeg vil dog hævde, at det er en Sandhed med Modifikation — den højtærede Minister vil ikke misforstaa, at jeg bruger dette Udtryk. Det kan være, Betragtningen gælder for den skatteydende Evne i visse Befolkningslag, men i hvert Tilfælde paa ingen Maade i alle, paa ingen Maade, thi det maa ikke glemmes — og nu maa jeg bruge et Udtryk, jeg nok ved skurrer i den højtærede Socialministers Øren —, at den nydende og den ydende i Almindelighed er to forskellige. Og den højtærede Minister maa heller ikke glemme, at Pengene drages ud af Erhvervslivet. De Penge, som den højtærede Minister vil gøre særlig frugtbringende ved at tage dem og føre dem tilbage i Form af sociale Foranstaltninger af mange forskellige Slags, ligger ikke i Strømpeskafterne, men tages ud af hele den Kapital, som cirkulerer i Produktionen som et absolut nødvendigt Led i denne, og derfor er den højtærede Ministers Teori, almindeliggjort som den højtærede Minister tillod sig, farlig, for ikke at sige falsk. Det er, siger den højtærede Minister, Fællesinteresser, der gennem denne Beskatning skal varetages, naar den anvendes til Fremme af sociale Formaal — aah, ja!

Saa siger den højtærede Minister i denne Forbindelse, at Skatterne er mere værdiskabende i Samfundets Haand end i den enkeltes. Ja, ogsaa derom vil jeg sige, at som almindelig Paastand kan jeg ingenlunde underskrive dens Berettigelse. Vel ved jeg, at den højtærede Finansminister tidligere bekendte sig til den samme Lære, men det hindrer ikke, at jeg maa hævde dens fuldkomne Mangel paa Berettigelse, naar den udtales generelt, som Tilfældet her er. Nu kan den højtærede Minister nok saa meget henvise til, at det Lovforslag, han her har fremsat, ikke har nogen socialistisk Tendens, og at hans Bemærkninger heller ikke har det, jeg vil dog hævde, at saa længe Socialismen arbejder i det, man kalder et kapitalistisk Samfund, er en Betragtning som den, den højtærede Minister her har gjort sig til Talsmand for, en Betragtning af ren og skær socialistisk Art, og naar nu den højtærede Minister taler om det værdiskabende, er til syvende og sidst Spørgsmaalet: Hvad er Værdier? Hvis man anser det for værdifuldt gennem eksorbitante Skatter at gøre alle lige, ogsaa økonomisk set, betyder det til syvende og sidst kun dette, at man ser noget værdifuldt i at gøre alle lige fattige.

Den højtærede Minister siger, at Statsgælden betyder intet i Forhold til den øgede

Købekraft. Ogsaa her maa jeg spørge: Hvad er det, den højtærede Minister mener? Hvad er det for en Købekraft, den højtærede Minister sigter til? Vi er dog faktisk naaet op paa en Gældsstiftelse paa 1 200—1 300 Mill. Kr., hvis Forrentning i hvert Tilfælde betyder, at en 30 Mill. Kr. aarlig drages ud af den i det danske Erhvervsliv cirkulerende Kapitalmasse for at udbetales til udenlandske Kapitalister, og at i hvert Tilfælde 30 Mill. Kr. aarlig af de Skatter, som er indbetalt til Statskassen af alle Statsskatteydere, vender tilbage til en snæver Kreds af Kuponklippere, og det turde dog ikke være just denne Form for Kapitalcirkulation, som er fremmede for Lykken i et Samfund.

Det glædede mig naturligvis at høre den højtærede Minister erklære, at Rustningsudgifterne i dette Land paa ingen Maade er trykkende; det er en Forkyndelse, som socialistiske Talere burde rejse ud over Landet med, det vil jeg meget varmt anbefale, det er nemlig Sandhed; og om man en Gang erstattede den Agitation, man paa dette Omraade har udfoldet, med de sande Ord, den højtærede Minister her har udtalt, vilde det ikke klæde ilde, selv om Virkningen maaske ikke vilde blive ganske den samme som den, de Skrøner, man hidtil har serveret for Befolkningen, har frembragt.

Den højtærede Minister mener, at Skatter stimulerer Energien. Ja, det er muligt. Det gør de jo for saa vidt, som Masser af Mennesker i det danske Samfund maa slide af karsken Bælg for at skaffe de Midler, der udkræves til de offentlige Kasser. De stimulerer Energien! Ja vel, men jeg tror virkelig, at vi er naaet saa langt ud paa dette Omraade, at Virkningen af Beskatningen i mange, mange Tilfælde bliver en anden. Der kommer jo nemlig et Tidspunkt, da man skattemæssigt er naaet til et saadant Stadium, at mange, mange producerende i det danske Samfund — og med Produktion følger der jo altid en Risiko — maa spørge sig selv: Kan det betale sig at tage den øgede Risiko, kan det betale sig at gøre den øgede Indsats? Lykkes den, saa bliver din Andel minimal, mislykkes den, kommer du til at bære hele Tabet. I Masser af Tilfælde staaer Risikoen ikke i noget rimeligt Forhold til den Gevinstsandsynlighed, der er, og naar Skattetrykket først er naaet ud dertil, saa vil den Energistimulans, som derigennem indtræder, saa lidt manifestere sig, at det modsatte afgjort vil blive Tilfældet. Det er da ogsaa adskillige Aar siden, at den tidligere radikale Finansminister Dr. Brandes erkendte, at den direkte Beskatning i det danske Samfund